

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ИЗДАНА ОТ 1960 ГОДИНА

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА XXVII, БРОЙ 29

СОФИЯ, 15 – 21 ЈУЛИ 1996 г.

ЦЕНА 10,00 лв.

СВЕТЛИНА В ЖИВОТА

В сегашно време най-много се говори за просвета, знание и светлина. Смята се, че който не е грамотен, който не е просветен с наука, е слеп човек. Тъй мислят мнозина. Верното обаче е, че книгната просвета сама по себе си не е състояние да освети житейния път на човека дух тук на земята. Много пъти и при голяма книжна наука хората биват обзети от душевен мрак и живо чувство липсата на светлина, която би разпръснала този мрак из душите и сърцата. Ала по разни причини те не винаги търсят тази светлина там, дето тя се намира. Телесно сплетите хора пониква са по-чувствителни в това търсене. Те сякаш по инстинкт търпят по правия път и сполучават да намерят пълната светлина. Днес пророчество-то евангелие ни посочва един пример за това. Нека се поучим от него.

В онова време, когато Иисус си отиваше оттам, тръгнаха подире Му двама слепи и викаха:

– Помилвай ни, Иисусе, Сине Давидов!

А когато дойде вкъщи, сплите се приближиха до Него. И рече им Иисус:

– Вярвате ли, че мога да сторя това?

Те Му казваха:

– Вярваме, Господи.

Тогаваш Той се дотрпа до очите им и рече:

– Нека бъде по вашата вяра.

И очите им се отвориха; а Иисус им запрети:

– Пейдете никой да не знае.

А те като излякоха, разгласиха за Него по цялата своя земя.

Има телесни, има и душевни слепоти. И едните, и другите при-викват да живеят с този страшен недостатък. Но желанието да видят светлината навън е по-силно у телесните слепци. Двамата нещастници, за които говорихме Евангелието, очевидно, много години са живели в мрак. Ала желанието им да прогледат никога не намалявало. Особено силно станало то, когато узнали за чудотворните дела на Иисуса Христа. Обхванати от надежда, те навърно дълго време са Го търсили. Колкото и да било трудно това за хора в телесно състояние, те сполучили да Го намерят. От този момент нищо вече не могло да разколебае тяхната вяра във възможността да прогледат. Тая вяра ги движела подир Спасителя, тя ги карала безспорно да викат:

– Иисусе, Сине Давидов, помилвай ни!

Те Го последват дори в къщата, дето спира, и се приближават до Него.

Най-сетне Христос ги пита:

– Вярвате ли, че мога да сторя това?

Те го виче с охото на вяра да си ясно викали, че се намират до самия извор на пълната светлина и твърдо отговорят:

– Да, Господи, вярваме, помилвай ни!

Тая жива вяра както винаги и сега заставя Спасителя да действва. Той се дотрпа до очите им и каза:

– Да бъде по вашата вяра!

И очите им веднага се отворили. Вътрешната, духовната светлина, светлината на тяхната вяра в мощността на Христа, им придобила външната светлина на очите. И те с радост разказвали навсякъде за делото на Спасителя...

Като казва на спелците "да бъде по вашата вяра", Христос искал да научи хората, че само вярата може да бъде причина за очите, че само тя може да върне от Бога светлина, както за човека, тъй и за душата и сърцето. Който има твърда вяра в Бога, той ще прогледне, той ще се спаси. Защото за верещите няма нищо невъзможно (Мат. 17:20). И очите на двамата слепци се отворили по силата на тяхната вяра...

Събитие, за което разсъждаваме, по време отдавна е минало. Но истината в него и сега живее, тя си е все същата. Вярносите двама слепци опитват своята "човекския дух" който постоянно копнее за пълна светлина... Ала хората не винаги учуват пътя към нея. Особено това може да се каже за нашето време и нашите съвременници. Жажда за светлина у всички сега е твърде голяма. Образование и просвета, това е желанието на всички. И мнозинството ги получава. Науката се развива, изучава се природата, прониква се в надлата на земята, изследват се небесните планети и морските бездни; изучава се външното "човекското" и външния "човекски живот"... При все това, получаваната по този път светлина сякаш не осветява, а загънява нещата. Човекитек дух сякаш не ваема участие в тая работа; той се чувства незадоволен и оставен в тьгосната мрачина. Очевидно, за него е потребна още някоя друга по-пълна светлина.

Св. пророк Илия на колесница
Икона от църковата "Св. Атанасий"
ана Варна от Захарий Цанков, 1856

Трерап, гл. 4

Ангел в път, основа на пророчите, втори предтеча на Христовото пришествие, славиенити Илия, който изпрати на Блискет влагодат от небото, востелсти премахва и прокажени очистица. Затова на тези, които го почитат, дава изцеление.

ТЕЛЕВИЗИОННИ ИДОЛИ

На празника на св. пророк Илия о. Станой Илиев от патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“ произнесе вълносно слово за древния пророк и за борбата му с езичеството. Свещенику отпаса пазенето на израилския народ, увлякъл се по култа към Ваал и Астарта и предложел гънгобата на идолопоклонството пред служението на истинския Бог. Богомолците бяха знемисли пред думите на свещеника. На лицата им бе изписано истинско възмущение от делата на богоизбран народ и възмущение от смелостта на Божия пророк Илия. Отец Станой Илиев започна амона сигурен, че с убедял истинното в пагубното влияние на идолопоклонството и спастелността на вярата в истинския Бог.

Малко след това по време на отпуста, когато диконът излезе с погити съв св. Причастие, прогнавския думите: "Състрах Божий, вяра и любов пристъпете", в храма наград Корайма Торес (актри-

сата, която извършва ролята в салуниен сериал „Касидари“, забоеколена от охрана, фоторепортери, оператори и почитатели. Привлечен от шума, съгнетия и пристъпелното на артистката, богомолният народ загърби отгара и служешите в него епископ и свещеници и се вторачи в триумфалната из храма Касидари, следващо от обожавателите си. Опините на духовенството да привлече отпосно вниманието на богомолците към св. служба бяха направили. Те бяха забравили всичко – и Божествената литургия, и св. Причастие, и проповедта на о. Станой. Те извадха само своя идол от телевизията.

Иисус Христос ни съветва: "Бъдете будни" /Мат. 25:13/, т.е. бъдете напреж, защото възмущенията постоянно им дебнат. Но ние рядко си даваме сметка за това и смятаме, че с превулчението. По съфия начин ситаме, че идолопоклонството е останало някъде много назад в човешката история. Мислям си, че ние

сме християни и никогато не бихме могли да се учлеме по него. Но го правим именно защото не сме будни, защото не внимаваме в духовния си живот, не виждаме опасностите в него, защото не сме се научили да ги разпознаваме. И става така, че с лекота обръщаме гръб на Бога, на крима, на християнската си вяра, за да се поклоним на новите си, съвременни идоли. А те са повече отколкото предат. И не ние ходим при тях, а те идват при нас – чрез телевизията, радиото, киното, спелинания. Пускаме ги в домовете си, гостоприебно им отделяме почти цялото си свободно време, учим и децата си от малки да ги почитат. Първите християни са предпознати смъртта пред принасянето на жертва на епископската божество. Днес от нас се изисква като начало да разберем и осязнаем, че ние също сме забоеколени от идоли и разпознаването им ще ни осебони от бремто да им служим. Затова се изисква само да бъдем будни.

Плавно ГЕОРГИЕВА

СВЕТИЛНА В ЖИВОТА

Вести

На 20 юли, празника на св. пророк Илия, Негово Светейшество Българският патриарх Максим отслужи Божествена св. Литургия в манастира "Св. пророк Илия" в столицата квартал "Дървенца".

В същия ден в катедралния храм "Св. Александър Невски" св. Литургия отслужи Великият епископ Галактион в съслужение с храмовото духовенство. След това беше извършен водосвет за успех на кандидат-студентите в предстоящите изпити и бе отпразнена молитва за държ и природата.

Измисна една година от осъществяването на параклиса „Св. Илия“ в столицата квартал „Дървенца“. Дарител и титтори на параклиса са Тошко Горанов, Минчо Минков и Александър Антонов.

Първата копка на параклиса в квартал „Дървенца“ е направена на 25 март 1995 г. Терезиета е подарен на Софийския митрополит от общината. До 20 юли 1995 г. храмът е изграден напълно в осветен от Трапезничния епископ Илирион, патриархически икономик. Благодарение на този, макар и малък параклис, духовник

ва, което радва епархиите, е, че параклисът се посещава от много млади хора, които са готови да работят за развитието и разширяването на спорийският живот към храма.

За една година о. Христо Пушич е успял да организира епархиалски живот на своето пространство.

Към параклиса има хор, проведена се правдолюбива литературна подготовка за възстановяване на занемалата и изтедено училищно по вероучение. За ползване от благочиниците са предоставени книжки със съдържание на Божественията литургия. Топографският план на неиния месец Рон Хъбърт за основаването на сциентологическа държава. Този план се нарича **проект А**. Проектът включва триъгълника, съставен от България, Гърция, Югославия и Албания, определен под името **"Булгарвания"**. Той вече се осъществява, като първата част е Албания. Шом като тази операция бъде добре развита в Албания, тогава тя ще се насочи към следващите цели: България, Македония, Словения, Хърватско, Босна и Херцеговина и части от Франция и Румъния.

Според един журналист от предаването "Рарог" на Базарската телевизия от 18.10.1992 г., този етап е вече в напреднал стадий. Представител на сциентолозите вече е започнал строителството на център в Албания за разпространението на "Хъбъртовата технология". Постиганото е сътрудничество с албанското правителство и Университета в Тирана, където сциентологични курсове са организирани за студентите, професорите и служителите на албанските държавни институции и частния бизнес. Двама албанци вече са изпратени в Англия за обучение по специална програма. Албанците изглеждат че участват в установяването на връзката между Черно море (България) и Средиземно море (албанското пристанище Дуррес) — в осъществяването на една своеобразна "Китай-Египет".

Волки тези факти излагаме напредък, за да покажем, че тоталитаризмът на новите секти не остава на теоретико-философско ниво, но се трансформира в икономически програми и политически дейности. Последователите на тези групи, които са нашите собствени деца, дървенци доплатя своята съвест, са готови да предложат дори своите собствени живот за победата на организацията, в чийто календар са хванати, вервайки, че спужат на Вишш ижепел, т.е. на спасението на човечеството.

От стр. 1
No мисля и от хората не са зародени от синието на сажашата кионна светлина. Вълпени широката провета и вострано образование, и те чувстват в живота една мичалителна слепота. Сами тълпи, породи липса на вяра в Бога и на възрешта светлина, за так светът изглежда тъмен и загадъчен. Те виждат оубри, злополуки и бедствия, от една страна, желание да се вършат добро и да се нареджа добро живот, от друга, а от трета — гравеия и престъпност и по различаване на извръшното мапко добро. И акоже това не могат да разберат при синието само на кионната светлина. От вътрешна, душевна слепота страдат те. Същото не знаят още иваст, защо и как да живеят и къде отиват.

No за какво жадва и към що се стреми безмъртният човешки дух? Каква светлина а в потребна за нашата душа и къде се намира та светлина? За доброто християни отворите на ти епирси са свои. Безмъртният човешки дух жадва и се стреми към великия Дух на Божеството. Защото от Него е създаден, в Него живее и се въздига. За нашата душа е потребна гална и достъпна за ни светлина.

Такава е Христос Спасител. Той е светлина на света (Иван 9:5), а Невсвят дар е светлина на живота. Той е окиннието на Бога, който е извор на светлината и в Когото няма тьмина (Иван 1:5). Само онал просвета може да зародити безмъртния човешки дух, която дарована и зародила светлината си из тоя извор. И само онал живот да виждат синието на истинската светлина, който подобно на двамата слепци вървяват подир Христа и се доближават до Него. Когато Неговото учение се дорже до сърцата им и осветява техния разум, те проглеждат духовно и лесно разбират тогава света и човечеството с неговата съменния и бедствия, добродетели и грехове. При синието на Христовата светлина става лесна целта на живота и се очертава гравилно пътя, който води към нея.

И тъй, радост а кионната, научната светлина за човешкия дух е необходима още и духавна светлина. Без таа светлина, макар и образован, човек а спял. Душа, която не а просветана със словото Божие, грелина на човек а вързани очи. Той иска, но не може да види галната светлина. Простетеният му, гилеш от

найното синие, често пил го води там, където той не иска, и по кара да върши дела, от които неговият дух се отвращава. Духовно слеп а ози, който нико не знае за Бога, за Негово справовидие съд, който ще осъди алте и ще награди добрите. Духовно сил ще а всеки, ако на живяе под Христа Спасителя. Който дарова в света вечната светлина на правдата и братолюбивостта.

В душевна слепота се намират и ония, които знаят Бога, защото запели и живяат по рочно. Едни от тях се заслепяват от гняв, други — от пианство, трети — от пелска похот, четвърти — от алчност... Всички те живеят в мрака на свои прешлени страсти и изпадат вдале, гребани за тивката душа. Тях хора са много по-нещастни от телесно слепите. Заслепени, те безумно вървят в посока към бездната на вечната тьмина. Горко на тях, ако не съзнаят слепотата си и не почнат развизан да искат: Исусе, Сине Давидов, помилвай ни!

Вадимски митрополит в София

Из сборник "Идеология на Църквата", София, 1979 г.

Тоталитаризмът на новите секти

Антоний Алевизопулос (1931-1996)

На 3 май 1996 г. в Атина почина известният гръцки богослов отред Антоний Алевизопулос. Покребението бе извършено в църквата "Св. Параклети", където о. Антоний Алевизопулос служеше през последните 27 години. Столица хора, между които много епископи и служители на Гръцката православна църква, заведоствява-

ха своето учение към личността и делото на о. Алевизопулос и го приключават в последния му го.

През 80-те години о. Антоний Алевизопулос бе инициатор на множество международна конференция и семинари по въпросите на сектите и несекларни групи и създаде модели за работа в тази сфера, съобразени с условията на страните в Източна Европа.

През 1995 г. той бе гост и на Белградския богословски факултет, където изнесе доклад на тема: "Тоталитаризмът на новите секти", част от който публикуваме.

Характерно е интереса, те са от сатаната. Аз не а генерирува дали си съплатене с мен, или не. Много пъти съм ти го казал, трябва да го разбереш".

Това се вижда още по-ясно, ако се анализира моралът на о. Алевизопулос, който иначе тъй много се грижи за "човешките права". Те обявяват за нацист всеки, който изрази някакво противно на геномот.

Съгласно изложената еника на тази организация само тези, които принасят нейната идеология и служат на целите ѝ, са "чисти хора". Който не е съплатен или не подкрепя нейното дело, е "антиобществена личност" и е нечист. Тази "чистост" хора не трябва да имат никакви права, казва "месията" на организацията Рон Хъбърт. Те трябва да бъдат залчени с посполени или несполени средства.

Съгласно възгледите на същата организация оцеляването като личност (първа потенциал) или като семейство (втори потенциал) може да бъде пожелвано, за да бъде установено оцеляването на групата (трети потенциал) или дори на лидера като бог (осми потенциал).

Така разрушението на личността, която критикува организацията и приети на "спасението" на "високите потенциални", се препоръчва като нещо напълно нравствено!

Подобри са идеологията и практиките на всички новополици се ереци, които на Запад са наричани "нови религиозни групи", а в САЩ — "разрушителни култове". В потвърждение ще предложим още няколко примера: Гуруго Махаджиди декларира: "Аз съм дошъл с всички сили в света. Някои ме наричат само господ, други ме наричат бог, трети — Христос, а това е все едно и също".

Месията на "Децата на Бога" настоява: "Ще бъдете стотици в нашите верни последователи, ще ги съм съвършенство, абсолютно подчинение, пълна лоялност, 100% посвещеност! За живот и смърт: Амин!". Нещата, които този повдоселител на човечеството изиска, са няколко. Новостопилитите в окръгата момичета например трябва да станат проститутки, за да привлечат богати млади мъже и това се определя като подобряване на Христовата жертва.

Политиките трябва да се откажат от силата си, иначе ще бъдат третирани като престъпници, обявява организацията "Харе Кришна". Политиките трябва да предат властта, иска всяка подобна организация. Всички трябва да признаят "новия ред", иначе нямат право на живот.

Ние можем да продължим списъка на тези новополици се тоталитарни секти, чийто дейност се развива в границите на правозалчания свят. Някои от тях действат зад прикритието и навлизат във всички сектори на живота, дори а сферата на политиката и икономиката. Те си спомнят за човешките права само когато трябва да туршат своя критика срещу себе си. Едни от тези секти — сциентолозите — работят за реализиране на политически

...Новополици се секти а парарелигиозни групи твърдят, че принасят абсолютната истина, която произлиза от "Божествения" авторитет на лидера. Тази истина се предплати за неоспорима рецепта и уникална възможност за спасение на планетата. Затова тя изисква пълно подчинение и предявява тотални изисквания във всички сектори на човешкия живот. Ако постигнете на Църквата дръзнат да информират обществото, за да предпазят правозалчното изповядване от изолацията и овладение с други учения, те биват наричани фанатици и расисти!

No няка видим какво се крие зад "толерантната" и "демократичната" маса на тези организации. Ръководителът на "Панелистичното историческо и философско общество" иска от всеки желаещ да влезе в организацията да вършим следния начин на мислене: "Тялото ни, повтарям, относително учено... или каквото да е друго ... и всяко твое мнение по който да е друг въпрос не ме интересува, трябва да го разбереш, и за тебе ще е по-добро, ако не се интересуваши... Мнениата са

ПРОЯВИ НА НЕЗДРАВА РЕЛИГИОЗНОСТ СРЕД СЪВРЕМЕНИ ХРИСТИЯНИ

През последните години станаха свидетели на възраждането на религиозния живот у нас. Мнозина се обрнаха към Бога или преосмислиха своето отношение към Църквата. Но освобождаването на религиозните чувства даде живот и на много отрицателни явления. Тук имам да стане дума за увеличението по различни християнски учения и култове, за които се гледа достатъчно, в са нежизни прояви на нездрава религиозност сред православни християни, които сякаш остават без достатъчно внимание и синахотично се подминават. Като често слушаме в храмове история за открития, видения, насили и невяе, срещи със Самия Спасител, разкази на хора, удостоили се да присъстват (поне насън) на небесни литургии, и други, които външно надобавят атмосферата в жилищата и светоотачните писания. Няма не обръщат внимание, други с несмелка иронизират такива хора, а трети о внушават стават техни сподвижници и се присъединяват към групи, които имат поочертено благоговийно поведение.

Преди да кажем прозвонващо гласно с ръка, като хора, които неволенно не знаят как трябва да бъде здравит, наистина православен духовен живот, нека се опитаме да разберем мислите на тези хора. Какво ги кара да търсят обособяване, защо така силно жадуват за чудеса и благодатни състояния, а някои дори отпадат от Църквата, за да могат извън нея (колко странно!) да водят истински благоговийни живот.

Тъй като повечето са жени, най-лесното обяснение би било по-емоционална мистичност на женската природа. Как това се прибавя и слабата религиозна грамотност и с това като че ли проблемът се изчерпва. Но всъщност не сме свидетели на горчица плод, който дава мистиката в Православната ни църква. Не че това са явления, непознати в други църкви, не че те са нещо ново в историческата път на Църквата, но добрит прием, който получава литературата на добросамаритяните, сплукн като тези в с. Каравелово, където се извършва повторно "поучение" на православни християни, образувани на множество старостилни общности извън България, православна църква имат своето основание в днешното състояние на църковния живот в България.

На първо място, трябва да посочим липсата на енорически живот в страната, основната вина за което се пада на алексиандрийския режим. Но а синахотично православни страни този проблем е осъзнал и се бори много за възвра-

дането на църковния живот. А църковен живот означава предимно католически общин, които център и източник на всяко мистично преживяване е св. Литургия. Ако това съзнание липсва, лесно се раждат много деформации. Възраждането се чуства самозамя, няма връзка с ближния си, няма опит в отношенията си с Бога. И най-важното – няма корекция на своето поведение, на своите вътрешни религиозни преживявания. И акогизъм, тазти най-отличителна черта на нашето съвремие, дава своите горчиви плодове: израждают човек се загавра в себе си, става индивидуалист, който се спасява като "изрядн добри дела", забравяйки (или не знаейки), че животът на християнина е троякообразен – да подражава на Бога означава да живее в общност, в истинско общение с човека до теб, да желаш и съдействаш на спомогането му така, като желаш своето, да се спасяваш чрез ближния си с Бога. Мисляте, че "тази" към Бога минава през прага на ближния", е крайният изход на израждания православен религиозен живот. "Изражданият християнство" е нецърковно, негов плод не може да бъде любовта.

Други християни са още по-крайни в реакцията си и направо се отдалват от Църквата, която "не отговаря на техните представи".

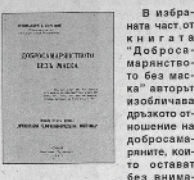
А трети, в стремежа си да почувстват слободата на благодатния църковен живот, за което са чели в светоотаченските книги, се обособяват (относно принципът на разделението, а не на единението) в малки групи с "инициативен" духовен живот от останалите. Те жадуват за религиозните преживявания, описани в житията на монаси и мченици, и си присвояват ванците на гвардия живот, без да са изживели първата на тези светци.

Така липсата на енорически живот у нас, който би трябвало да осигурява истинското общение между верящите и да създава здрава молитвена атмосфера, става предпоставка за появата на много блудни явления. Групирането около "пророци" или хора с "много силна вяра" запълва празнотата от истинско литургично единство в съвременния църковен живот. А извървяните религиозни преживявания раждат заблуди или въртата и постепенно довеждат до ерес и отпадане от Църквата. Два примера от вътрешноцърковния живот у нас – случат в с. Каравелово и възраждането на добросамаритяност, биха могли да илюстрират този процес.

Златица ИВАНОВА

Архимандрит ПАРТЕНИЙ

"ХАРАКТЕРНОТО ЗА ЕРЕСТА ЕА РАЗДОРЪТ И РАЗДЕЛЕНИЕТО ЧРЕЗ САМОЛЮБИЕТО И ГОРДОСТТА"

В избраната част от книгата "Добросамаритяността без маска" авторът изобличава дълбоко отношение на добросамаритяните, които остават без внимание трезвите църковни призиви за смиряване пред безспорния авторитет на висшата църковна власт. Той разкрива нецърковния характер на добросамаритянското мнение, че личната "праведност" и вяност към избрана "пророчница" или "духовен водач" са по-важни от установените в еднавя светля, съборна и апостолска Църква.

... Кой е веховният противник на Църквата Христова, който отпяр време и определил своето отношение към нея? Само ниему може да бъде по угодна да има раздори и спорове в Църквата на Христа. Чиево завещание за единство в вяе по подобие на триединството в Светата Троица. Само той може да внушава на християните да не се боат от духовната и апостолската власт, нито от присвоята на Църквата, ставана за всички християни със здрав ум и благоговие! А да се радват, когато биват отсичани от благодатното тяло на Църквата ("като ги обнавяа за секта"), може да внушава само най-деградират и най-озлобених тип бас – архисамаритянец! Да не се страхуват от властта на Църквата да връхне и развързана на земята и на небето, това значи или да не вярваш в Христа, който е дал тази власт, или да архисамаритянец, който счакания дявол да не се боиш: нито от тази власт с нейните последствия за твоята вечна съдба, нито от Самия Господ, който я е дал и изпълнява!

Разбира се, те ще почнат да се увещават с лукавата мисъл на протестантите и всички еретици от векове, че Църквата Христова не е само Църква на духовността. И те скоро ще стигнат до това, щом вече се радват, когато ги обнавяа за секта. Обаче Църквата е реална историческа величина и е съвсем ясно кой е нейният водач, апостолска и вселенска Църква – и кой не е. В Църквата са

сима, които не са отсичани, както се отсича пречка от Лоза, тукими, които не са обнавяа за секта! В нея е истин, който пред олтара на нейната безспорна православна истина и нейното ненарушимо единство е готово всичко и всичко да пожертва. Заедно според самите отци (Блаж. Асхриян) за него е характерно пълното архимислие чрез стълбата на любовта и смиренето, а характерното за ереста са раздорът и разделението чрез самолюбие и гордостта. Така принадлежността към Църквата зависи от отпленя християнин само допотопско, доколкото той прави усилие да се придържа с мисъл и живот към нейната верка и истината истинна, но най-вече зависи от самата Църква като божествено учреждение, което издига и провярява члеността си и се чуства азвучно тялото съвместно и правдо. Затова никой не може да се бои в нея, въпреки нейното становище спрямо него. Дългът и силата на християнина се сякаш в това да бъде единномислен. Истинно се сте стигне до там, само да си възобавява, че е в Църквата даме тогава, когато по синхронизиране на църковната управа формално не е отплен от нейната благодатна цялост. Тогава и най-важната християнска нравственост и най-жестокост изсечен подвиг не ще помислят за неговото осъществяване. Само в Църквата е духовното и економическо общение с неоп в азамонно пълното, хармонично и безпроблемно изживяване на авалентските повели, заедно в няя "ясно става с прилично и ряд" (1 Кор. 14:40). В Църквата всичко става по задължение, а не по личен произволеност, да за се избягне самолюбието и гордостта – начално и отново не човешката греховност, и да се направят възможни изградени на великото смирение и любовта, начално и основа на авалентската добродетелност...

Не пожелаваме Молитвено на добросамаритяните да отрезнат от своето мимично на заблудата и да разберат къде е истината и как трябва да поспят при съдаденото положение, за да не погине никой от тях. Това нас горещо пожелаваме ичи оти обличи защо сме се запонили да критикуваме добросамаритянството при налягането на топонса църкв и ереси у нас. Зещото към тях имаме повече любов и повече надежда, че ще се освестят и ще се обрънат от своите заблуди.

Из "Добросамаритяността без маска", София, 1982 г.

ЦЪРКОВНА ПРОСВЕТА

Продължение от бр. 28

Заповедта на Бога била ясна: "А от дървото за познаване добро и зло, да не ядеш от него; защото, в който ден вкушиш от него, бездурно ще умреш" (Бит. 2:17). Т.е. "нито дървото, нито плодът му" извън заповедта опитно с нравственото зло, както ти, така и жена ти (която ще бъде сътворена след малко), не ядете; в деня, в който ще нарушите заповедта и ще ядете от забранения плод, ще умрете непременно от дървото смелот, т.е. ще се отделите от Мене, Бога"

Става ясно, че забраната на Бога е била само за плода "на дървото на познанието". За плода на дървото "на живота" не е имало забрана, както и за всички плодове на дала.

Човекът бил създаден свободен, но с претъпяването на Божията заповед съгрешил. Прогрешващият, Адам и коварния подтик на сатана в той в образ на змия, съгласно Священното Писание, се явил първо при Ева и с коварство я склонил да яде от плода "на дървото за познаване на добро и зло", и така да престъпи заповедта на Бога, която забранявала още отначало

до вкушането на плода "на дървото на познанието" тъймо за да бъде изпитан човекът. Ева възпяла в гаденето и нарушението и Адам, така "по завистта на дявола смъртта влезла в света"

Прогрешващите, като самостоятелни и свободни, можели, ако искали, и да не съгрешат. Но съгрешили. Престъпния заповедта, заради плод изпаднал на съвкупна свобода. Затова отговорността им била голяма и последиците от тяхното нарушение – ужасни за тях и за целия човешки род. Това нарушение се предадо естествено на потомците им, на целия човешки род, така всички човеци, който се ражда, носи със себе си първородния грях.

Но състраданият и любовта на Бога към човешкия род била голема, още повече, че Той го създаде за вечното щастие и блаженство. Бог не во-

кал да осъди човека на вечна смърт. Зетова незабавно след падението на първоиздадените обещал да изпрати Свободителя. Изкупувателя, така че хората с вяра в Него да станат отново деца на царството Божие.

2. ПЕРВОРОДНИТ ГРЯХ

Православната църква ни учи, че Адам като родоначалник не отнавял вътрешноличната праведност, в след като престъпил заповедта на Бога, отпаднал от праведността, в азвено с негов – и цялост човешки род, който произхождал от него.

Така всеки човек, израждани на света, носи със себе си греха на родоначалника Адам и е виновен на грехи пред Бога. В догматическото учение това състояние се нарича "первороден грях". И за да разберем нещата по-добре ще трябва да продължим с изследването на въпроса, разделили го

Мнение

ИМА ЛИ НУЖДА ЦЪРКВАТА ОТ СПАСЕНИЕ

В момент, когато не само държавата, но и църковната ни институция е в криза, когато народът би могъл да намери опора и сигурност в Христовата вяра, това, от което най-много се нуждаем днес, е църковно единство. Единството е сила, която ще ни помогне да наддеем над външните и вътрешни врагове на Църквата.

Наред с разкоха и сектите, в църковния живот у нас присъства още едно явление – старостилството. В момента в дивоцата на БПЦ има няколко отделни старостилски църкви със свои водачи и настоятели. Макар и възникнали в обща вяра – възстановяването на стария стил в богослужението – те не могат да постигнат единство помежду си. Причиня ни това, разбира се, има, но няма да се спираме на тях.

Това, което е характерно за старостилците, е личното, а оттам и на общността им

дистанциране от света,

обществения и църковния живот. Според тях светът е покварен и постолюващ досег с него може да бъде губен за душата. Някои от тях считат дори за николитизъм. Всичките тези беди в света те обясняват като следствие от календарната реформа, с която било сложено началото на края на света.

Те самите са от малчугана, които знаят тази "истина" и считат за свое призвание да я разгласват и предупреждават другите. Обществото, включително и църковното, е покварено и затова те си създават свое от чисти, свети хора.

Това е едно специфично благото от действителността, създаване на една уютна, възможна за тях реалност, един прекаран свет, изчистен от покварата на ежедневието. Там хората са отдръпани на крилообразно послушание, което ги освобождава от тежестта да поемат отговорност за събитията си вживо. Някои от старостилните общности дори забраняват на последователите си да посещават храмове, в които са служили по нов стил и дори ставят дотам, да отричат благодатта в Българската църква. Според тях благодатта има само в православните църкви, в които се служи по стар стил.

По този начин старостилците у нас скъсват не само със западклящата ги действителност, но и с Църквата. Заобикаляйки те виждат врагове на Православие, дори сред самите православни. Това, които не споделят техния живот, биват обвинявани за врагове. След всичко казано досега не ни остава нищо друго, освен да наречем старостилците палукуланти и да се отървем с презрение от тях, които заговорят много е важно възстановяването на стария стил в България. И ние го правим. Но дали това поседение е правилно?

На старостилците трябва да се гледа по друг начин, защото всъщност дълбоко в себе си те са много наистина хора. Всеки един от тях се чувства изгубен в действителността и не може да намери своето място в нея (когато някой отколто своето място в света, той постепенно напуска старостилната общност). Той копнее за спокоен безопасен свят, който обаче не е постижим за него. Става така, че, от една страна, той не иска да положи усилия, за да се впише в съществуващата реалност, а от друга – няма силни и възможности да я промени по своите

представи. Изходът от тази самота е да открие и други подобни на него, които също чувстват действителността като нещо враждебно. Старостилните църкви у нас са събрали в редците си именно такива хора.

Старостилството не е секта,

но мотивите, които довеждат привърженици при тях, са подобни на тези, които привличат хората в сектите – самота, желание за осмисляне на живота, болезнено силни религиозни чувства и т.н.

Това, към което се стремят старостилците, е да осмислят живота си с нещо значително. Но ги плаши неуспехът. Те са сигурни, че враждебната действителност никога няма да допусне някой от тях да направи нещо значимо. Затова се задоволяват само с бездействие и критика. Те с радост се отдръпват да служат на каузата на старостилството, защото са сигурни, че резултатът не зависи от тях и възможният неуспех не е личен неуспех, а следствие от общите действия на силите на злото. На някои хора може да изглежда безсмислено, но тази борба им дава чувството за значимост, за личното, за принос към изграждането на света. Резултатите те ги интересуват, те се губят никде дажко в бъдещето, важното е, че в момента вършат важно за православното дело.

Другото, което старостилците търсят и намират в старостилната църква, са силни религиозни проявления. Обикновено там попадат хора, нови във вярата, нофити, които нямат търпение да достигнат поживите на свещените, за които четат в аскетическата литература. Струва им се, че животът на съвременните християни е твърде лесен, лишен от напрежение. Те искат силни изживявания, изкат борба за чистота на вярата. Смятат Църквата за пленница на недостойни духовници и с жар се сепат във я спастел и да я помагат. Показват си, че Църквата трябва да бъде обожествена от свещи и че всички човешки грехи осеквяват и Църквата. Те са готови да търпят гонения за своите идеи, като смятат, че по този начин се доближават до първите християни, до романтиката и идеализма на онова време (отново като благото от суровостта на днешното). Българските старостилци искат да превърнат Църквата в убежище, в оазис на спокойствие в студения и кризисен днешен ден. Едно идеално място за идеалните християни, където те ще могат да живеят без проблеми и страдания.

Има много начини за благото от действителността

от апokalипсиса и немозможната до скитанството – но всички те водят до отклонения и поради това не принасят добър плод. Плодът, който дава едно старостилство, е разделение и нятърпимост между православните християни. Хора, които селкуват при света самотата и нацъпването на други за свои цели, при това криеят се зад благозвучния предлог за "оправдание" на Църквата и Православие, не могат да бъдат наречени духовни пастори. Те принасят в жертва на своята борба единството и любовта, заведени от Исус Христос. А това, което забравят, е, че Църквата не се нуждае от спасение, защото "и горите азори няма да я наддееят" Мат. 18:18, а хората са тези, които намират спасение в нейното ниво.

П. ГЕОРГИЕВ

Са. ИГНАТИЙ БРЯНЧАНИНОВ

ЗА ЧУДЕСАТА И ЗНАМЕНИЯТА

Препомогат сдъв съвременните християни да бъдат чужди и разе за вторит чужда разлика самоилмама, особена на самолюбие и тщесавие, което обшава в душата и я възлае.

Заблудеността, известно като мнение, се състои в омислянето на чувствата и състояние на благодат, от което се ражда неправна представа за духовния поглед... То постоянно измисля псевдодуховни състояния: имплицитна дружба с Исус Христос, вътрешни беседи с Него, мистични откровения и гласове... От това човек копчува греховно, лайливо чувство, което се прегнеща като прамено по Божия милост насължение. То се скрива под маската на смирение, благоочестието и младостта.

Това състояние може да продължи години и даже цял живот и е много трудно да бъде разпознано. Този, който погаче в това мисло, уютно състояние на заблуденост, избрива духовно самоубийство, като става сам за събитие на го духовно състояние.

Реших ми, че си изпълнен с благодат, ми никога няма да я получиш. Този, който си присвеща тези гярове, се мшаба от възможност наистина да получи Божията благодат и широко отбярва братата за зреха и бесотебе.

Превод З. ИВАНОВА

КАТЕХИЗИС

на три степени: а) начало и реалност на първородния грех; б) същността му и е) последствие от първородния грех.

а. Начало на първородния грех

Адам бил създаден от Бога добро, с добра природа. Но трибуло, знаят тога, да развие своята естествена чистота и невинност до степента на идеално съвършенство и да се отдръпне на правеното на добро със себебед и настийство.

За да постигне това обаче, трябвало да следва път на изпитанието, т.е. на послушанието към Бога сред ограничения и предели. Давровато за позоваване на добро и зло било раздвляната черта, която Адам не забравяло да преминава. Едно му требвало дори приключаването до него.

Но дяволът, воден от завист, се явил пред Ева в образ на змия и пос-

тавил под съмнение съдържанието на забранявателната Божия заповед. Убедил Ева, че вкуването от плодотете на това дърво ще я доведе до пълна независимост и до нейна уютноповоление на Бога. Са апл. Павел го заявява ясно: "Змията с хитростта си прельсти Ева" (2 Кор. 11:3). Адам, отслабвали се с мисленето на Ева, сам стигнал до падението. Заповедта била да не яде от плода на дървото за позаване на добро и зло. Адам, подтикнат от дявола, ап. Престигнал заповедта на Бога. Така проявил непослушание към своя Творец и Бог.

Това вкуване от забранения плод е падението на първия човек, първородният грех, който от родничелника Адам се предава на цялата човешка род. Тази послъка на Адам в действителност е непослушание и неподчинение, до които той стигнал от себелюбие. С нарушението първоит щастие за

себе си и независимост от Бога.

Ткъмо с това постълката става свъртносна. С това нарушението изчезнала хармонията на човека със самия него, с природата и с Бога. Тълпото престанало да е институция на духа и отговора е подвластно на разрушението и на пленитието. Вместо добротата и съгласието с божествената воля, които господствали преди, а спаднали на Адам в човека се въздарили грехът и дяволът.

Това престъпление на Божиата воля имало последици, които се предали на цялата човешка род. Така в света явластвя вродената поквара. Милото Рим. 5:12 класично предава това състояние: "Затова, както чрез един човек грехът влезе в света, а чрез греха – смъртта, и по такъв начин смъртта премина във всички люде чрез един човек, в когото всички съгрешаха". С други думи, всички бяхме помире-

ни с Бога чрез Исус Христос. И за възстановяването на човека станало нещо подобно като онова, което станало с падението му. Т.е. чрез един човек, Адам, явлена в света човешки род грехът, а чрез него – смъртта, и така смъртта се разпространи във всички хора, защото в лицето на Адам съгрешаха всички негови потомци. По смърта начин чрез Исус Христос оправданието се предава на цялата човешка род.

Следва

ВЕЛИКИ ЖЕНИ ХРИСТИАНКИ

Великото семейство

За живота на св. Макрина с благоговение разказва нейният брат св. Григорий Нисийски в писмо до монах Олимпий, където с почит я назовава "велика". Своето описание той започва така: "Това е за нашия разказ и жената, ако само може да се нарече жена, защото аз не зная дали е удобно с товака име, заставено от природата, да наречем оная, която е надминала своята природата".

Св. Макрина е била най-голямото дете в многобройното семейство, като само принадлежат знаменитите светители на Вселенската църква, Василий Велики, Григорий Нисийски, Петър Севастийски.

Възпитание и образование

"Майката на св. Макрина, св. Емилия, се старала да изучи своята дъщеря, но не на светските и общопознати науки, с които ней-вече са хранела първата възраст". Детето трябвало прилично да изучава Св. Писания и най-вече онази, която било по-лесно за възприемане на нейната възраст — поученията за нравствен живот в мърдте Соломонови притчи. Чрез песните на цар и пророк Давид тя се научила да се моли. Бъло изобразяване на пороче в светите икони, предразположили за още и ушите на дъщеря си. Тя била обучена, че възприемчивостта дъщеря природата трябва да се възпита и да се крави само с добри впечатления.

От детинство св. Макрина била приемлива да се труди и да работи наравно със служилите. И по-късно, когато тя основала своята св. обител, тя продължила да води такъв живот и не преставала да работи. Никога не се обещавала за помощ към хората и късно благодарностелност не прибавяла, за да подобри своя живот, а при това — не върдела просидите, нито пак търсила дължниците си.

Годежи на св. Макрина

Ръководена по този начин от своята майка християнка, на 12-годишна възраст Макрина достигнала високо развитие на душевните си качества. При това била хубавка и правдивка върху себе си, което общото впечатление, "къс не допри рещете на живописците не можели да предадат красотата ѝ". Много били тези, които искали да се омъжат за нея. Баща и стрия избирали си върху мъдрост и благочестива младеж, а в Макрина го обикаляло от целата си душа. Дамата се съгласила, а сватбата била отложена, докато тя навършила пълнолетие. Но друг бил промислял на Бага за нея. Младецът починал и Макрина решила да остане девица и да посвети целия си живот на Бога.

Със своята несобикновена приемливост към майка си Макрина пазела своето добро намерение. Голяма част от своето време Макрина посвещавала на молитва. Останалото време — на труд, приготвяйки храна и отпоздиряйки с майка си всички гости по възпитанието на самостоятелното, което се състояло от десет дена.

Възпитателката на велики църковни светили

За родилки се след Петър на бащата брат Св. Макрина започнала да се грижи като майка. Тя го възпитавала дотогава, докато пораснал за същински научни занятия, към каквито той вече бил напълно подготвен от нея. А когато майката вече прилично наставила другите сестри, завърнал се от своенормното образование дълго време училците св. Василий Велики, другият брат на Макрина. Оттогава се започнало влиянието на сестрата върху братя, омални от своите блестящи научни успехи, мечащ за "светло тълкуване", за "слава от образованието", за което със своите големи дарби той имал неоспоримо право.

СВ. МАКРИНА

За кратко време "бъдещият светилник на Църквата" под влиянието на богомърдата си сестра започнал да чувствено призвание и имост към научна слава. Всички помисли на неговия ум и влеченията на неговото сърце се отпоздиряли към вечната божествена слава. Под влиянието на св. Макрина св. Василий Велики "затмилил със своята слава всички прослави дотогава с добродетели". Въобще високата самостоерверена личност на Макрина имала благотворно нравствено влияние върху цялото семейство. Тя духовно поддържала и своята майка. Тялото взаимна любов много помагала за усъвършенстването и на двата от сила в сила.

Отшелничеството

Когато отпоздирал, възпитал и наставил всички деца — братята възстали на самостоятелен път, а сестрите се омъжили, — св. Макрина започнала да убеждава майка си да остави преживяния разкошен живот и обстановка, да освободи работата и да се отдели

от света. Робините, които служили в дома ѝ, се прислабиха, а св. Макрина ги даде, съставили едно общо отшелническо семейство и за всички започнал нов живот.

Мястото се намирало в Понтийската пустиня (Мала Азия), на брега на река Мисос. То било тихо. Близо до него, при основите на планината, покрита с гъста гора и оросявана със студена и прозрачна вода, по-късно се заселили и св. Василий Велики, като също построил многокатолическите.

Тук, вероятно, ръка да ръка, под влиянието на взаимна духовна поддръжка и високо вътрешно общение, осричили от планова любов към Бога, със своите съществествени духовни дарби работили великите брати и сестри в полза на св. Църква.

Образователното братство

"Такъв ред в живота си те имали, пише св. Григорий Нисийски, такава вялост на любовията и толкова строг начин на прекраване времето като дените, така и нощем, че напълнене всякакви "осричание". Тук нямало имало разликата в храната и пиетия, в килпата, удобствата или други нужди на живота.

Точно изпълнение на устата състоятелност на ростветта с която "пожела" та сестрата да се сравни с ония бласийски души, които, като излязат из оковите на тялото, летят към неба. Навързимо, че в това отношение, завет, поддържане или омръза. Те отхвърлили от себе си цялата светска слава — желание за отличие, известност, блясък. Тялото наслаждение се състояло във въздържанието, славата — в неизвестността, богатостта — в безимотността, силата — в немощта.

Братя сътрудник

В началото, при устройването на многокатолическите, сътрудник на св. Макрина бил нейният най-малък брат Петър,

За него, както вече казахме по-горе, тя била висока бласийка, училците възпитател, майка, светила във всичко добро. Така, че успяла да го награди така, че претроща до прамине детската си възраст, още като отрок в нежната цветуща възраст, той възнесъл душата си към високата цел на любовията. Веднъж, през време на голем глът, мнозина, чували за неговата благодарностелност, откликнале се събрали в единението, където живеел. С възгата от него устоични мерки той доставил толкова храна на бедните, че пристигнали се превърнали в гред от многого идващи.

Тежките изпитания

Като се усъвършенствала все повече и повече в своя нов живот, св. Макрина се издигнала над всичко земно. Затова пък и щепил и последствително бил прекраван в толкова трудное и изпитания. На ней се паднало да преживее скръбта от загубите на своите близки не само по кръв, но и по дух. И това тя понесла с неизмеримо мъжеството. Така например, при нещастното нецелствено, което посетило семейството, когато един от братята на Макрина — Навкрий, бил донесен мъртъв — колкото и да била поразена от смъртта на брат си, Макрина надвила своята мъдрост с "дироди от светата вера успоквила неутешима майка. "Нямало нито плачеше, нито въздишало, нито слязал или други обичайни прояви на жестоко нещастие и смъртта. Имало само всичко, което е достояно за жени, посетили себе си на Бога."

Особено тежко Макрина преживяла загубата на своя брат Василий Велики (1 379 г.). Тя обаче, която се отличавала през целия си живот с необикновена твърдост на духа и несъкрушимост на волята и ума, не паднала под ударието, които посетили в онази време не само нея, но всички на нейните брати и сестри в Христа.

Следва

По св. "Християнина", 1924 г.

БЪЛГАРСКИ ЦЪРКВИ И МАНАСТИРИ

ПЛАКОВСКИЯТ МАНАСТИР „СВ. ИЛИЯ“

Предание разказва, че началото на Плаковският манастир е излязло по време на цар Иван Асн II. При падането на България под османско иго манастирът бил разорен, но

оставя смелен спомен и дълга надлежи от османско иго манастир. Възстановяването му става през 1450 г. Турците са гледали на Плаковската обител като на харемий-

ският кокухарски еснаф през 1852 г.

Своивнуштелен вид манастирът получавя няколко години по-късно. През 1865 г. уста Кольо Фичето наредил околните манастирски сгради и най-важното — високите манастирския звънарница, а под нея — каменна чешма, от която и донднес блика студена балканска вода. Една от "християнските Архипри" излязла изпод чешмата на Захарий Зограф, е забележително произведение на изкуството.

Плаковският манастир е бил през вековете важно просветно и книжовно огнище. Няколко

запазени църковни книги, печатани на славянски и румънски в Бузулж, говорят за връзките на монасите от Плаковският манастир с Влашко по времето на воеводата Константин Басараб. Много от славянските книжовни паметници и други скъпоценности обаче били задигнати от фанариотския игумен на манастира Йосиф.

Народният будител Неофит Бозвели бил през 1794 г. два пъти в манастира с Пашин път той и игуменът обмислили начина, по който да подготвят монаси и учители, та те да обикалят цяло България и да откриват училища, а в църквите да служат на сла-

вянски език български свещеници.

Като дошъл за втори път в Плаковският манастир, Неофит Бозвели бил придружен от учителя Райно Попович. Тогавата отец Неофит оставил на монасите и своя труд "Славяноболгарско тълкуване" с поучения из българската история и география.

Чест гост на манастирското братство бил и пал Стойно Владислав, игумен на съседния Калиновски манастир, а по-късно епископ Софроний Врачански.

Борис НИКОЛОВ
"Манастирска летопись", София, 1994 г.

СВЕТЛОТО ЕВАНГЕЛИЕ

АНГЕЛСКОТО БЛАГОВЕСТИЕ КЪМ ОВЧАРИТЕ (Лука 2:8-20)

Когато хората остават пасивни и човешките сърца мълчат, загорава небото. Будещието и безразличието на хората се изменят по човешки планове и мерки. И ако никои предумилено мълчат, Бог наредва често невзрачните и често прости хора да се проявят милостиво. Му. И в този сплъснати първия небесен воя чуват на стоящите по върховете величия, а симпатично, любовно-близкото, чистота по сърце.

Разжидано на Сина Невошки останало скрито до часа, когато Бог пожелал да го види на избраните от Него. Достойни за този най-приятен жребий се оказали овчарите, които пазили стадата си близо до Витлеев. В хладната зима нощ те се греели около огъня и вероятно някой от тях е разказвал какво е научил от Свещ. Писане, че ще дойде на земята Избавител от всъщо зло. И ето, осмин от Господната слава, пред тях застанал ангел, който им рече:

Не бойте се: ето, благовестия ви голлям радост, която ще бъде за всички човещи (10 ст.). Засилило се. Както никога при Сивгвореното се чуваги Господните думи "Да бъде светлина", така и тук се явила светлината. Както никога Бог дал на човешките в Синай под открито небе закони, така тук Господният на законите идва в светлина. Той ще изрече и пак под открито небе – на Голгота – ще извърши спасението на света. Там, където никога Давид водил стадата си и им съветил, и гласел о прихода си от мечки и лъвове, сега тук се събужда за Добрия пастър. Който ще даде душата Си за овците (Иоан 10:11). На полето пред малките овчари застанал ангел и им предричил радост, която не ще бъде само за тях, а за всички човещи. Всяка група радост има зародиш на вяка и смърт, а небесната радост е съвършена и не може да се намери в грешния свят.

Ст. 11. Днес ви се роди Спасител.
Вместо се разветля на две половина. Догне Бог а бил далат от вас, непознат, невидим, нечистици, а днес, сега, се раждат Той става плът и кръв като вас. Вие ще го видите като Дете. Ето ви белег: ця намерата Дете, повито в палани и поставено в ясли.

Ст. 12. И внезапно се яви с ангела многобройно войство небесно, което хвалеше Бога и казваше: Слава във висшето Божие и на земята мир, между човешките благоволение!
Благословения слеза, съединяващи Божий мир с човешките неволи и нужди. Благосен а онези, които могат да спавят и на земята Божия. Още по-благосен са тези, които живеят в мир и намират добра воля за всички!

Овчарите се поклонят пред Новородилия се

Бързо преминало сплъсването на простите овчари. Наистина, какво е тържеството на ангелите, ако о човешките уста не се присъединят към тяхното сплъсване? Какво би било, ако овчарите отиде-нак са само си спомнати за това чудно видение? За-

Имаше сини много богат ринар. Той беше владетел на голем, стар замък. Разполагаше с огромни имоти и приходи.

Много от своите средства карчеше за украса на замъка си. Пилеше несметни богатства за мебели. Но беше голем скъперник към бедните. Имаше ухо за чуждите страдания.

Веднъж в замъка влезе сини умерен пътник.

– Странник съм – рече пътникът. – Ила от далечен край. Катинал съм уморен. Сиди нече нямам. Дайте ми подслон за тази нощ.

това Бог ги зове да видят "белега" на предсказаното. И те си казват: "Да идем до Витлеев и видим случилото се там!"

Това било ехото, отзвукът на ангелското сплъсване. Не казват: "Да идем и видим дали има такъв нецъ". Не критикуват, не се съветват дълго. Те приемиат съобщението като факт, като истина. Проведоли и отишли до пещерата. И какво белег видяха? Що за значение а това да видят едно пеленаче и то родено в каменна пещера? При вида на това Дете по-скоро биха простя хора биха се ужасили или най-малкото биха съжалили. – Човешките очи виждат само външните белези, а ангелските и очите на чистите по сърце разкриват и в бедността богатство и често – в нещастията и изпитанията съзирант спасение.

Нека виежа малка, когато ражда в скръб и слясот, си спомни този земно-небесен случай. Да не се тревожи за съдбата на своята рожба. Има кой да го гриже: Деватото от Витлеев може да го направи символеник, съучастник в Своято царство! Нека всеки нерестник има пред очи родилото се Дете от Витлеев с Неговите неволи от казано до Голгота. При това Божията грьмворост а परिофидна величия. Недостатък за човешките очи не може да се види а небесна слава, а приема ницелтата, та да могат всички хора да видят Сина Божия като обикновен човек. Нека накрай и всеки, който е паднал в своя морал по-долу от животните, се оевне пред Родилото се а яслите и да не се отчайва, че се е уподобил на животните и че а влязал в тяхното безумие (Пс. 48:13-14). "Спасителите в Своято сияхождене не са се ползусил да гатне а яслите, не ще се потруси да те почете със Своята благодат и Своя мир, да влезе а яслите и на твоята душа, само ако се покани а паднел с аира пред Него" (св. Фигарет Московски. Слово на Рождество).

Ст. 17. А като видяха, разказаха каквото им бе възвестено от той Младенец.

МИЛИ ДЕЦА

Човекът е потник

– Моят замък не е гостоприемнища – отвърна сърдато ринарът. – Махай се от очите ми, додето не съм пусал кучетата!

Пътникът дигна глава и погледна с благ поглед ринара.

– Какво ме гледат тъй – се сонна богатият владетел.

– Преди да напусна дома ти, разреши ми да ти задам няколко кратки въпроса – помолни странникът.

– Каквай, на се махай – изръжжа ядосанит ринар.

– Кой е живял преди тебе в този замък? – попита пътникът.

– Ваща ми – отвърна ринарът.

– А преди него?

– Дядо ми.

– А след тебе кой ще живее?

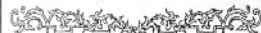
– Моят син, без съмнение.

– Е, добре – рече пътникът, – ако всички тия лица са живели в този замък само известно време и са го отстъпили другиму, както и ти ще

направиш същото, тогава и ти си само гост тук. А това значи, че този замък е един гостоприемнища. И ти си тук временен гост. След дни, месеци или години – това не е от голямо значение, не го напуснеш. Тогава значи а тази жестокоост към бедните и странниците? Нима не знаещ, че който приема странник, си осигурява място във вечните жилища, приготвени от небесния Отец?

Ринарът се засраму. Той никога не бе помислил, че е странник в този свят. Правилните думи на пътника синаха го опомниха. И от той ден стана нов човек. Милост и състрадание потече от сърцето му към бедните и страдащите.

Да, пътникът си в този свят. Дето казваме: това е мие, на онва а съм стопанин, а самоазманя. Мое, твое няма. Всичко е Божие. Ние сме само разпоредители на Божия мие. Това е една истина, която от

ЧОВЕК

Макар и хлът ми на него да прилича, макар че по кровта ми топих, макар а сравнение със негов да съм прилика във всемира, не мога аз да бда

от слъщето по-малък, защото съм със слово Божие създаден,

защото слъщето съграва мен и поощиците на мене товари по Божия повел,

защото Божия Дух живее в мене. И затова не съм от слъщето по-малък и искам

душаата на своята да а столпя с благовестие за бели провети и златни жетиви за славеви песни и небесен благодол.

Калво ЧАЛТКОВ

много бедни и нещастия би избанила човешкия род, ако не се забравеше.

Помнете и не забравяйте тази истина: тя нази от плени на светомната суета и е шет против влятата на пагубнаа сгоямъ, тъй съветва а на ргнатата човешка природа.

Протоерей П. ИКОНОВОВ
Св. "Християнство", кн. 1, 1932 г.

Православието по света

СОЛОВЕЦКИЯТ МАНАСТИР

В това бляско сияние сякаш липсва грехът. Сякаш природата още не се е развела от греха.

М. Прищев

Един от най-прочутите манастири в Русия е Соловецкият. Никого благочестиво християнин извършвал поклоннически пътувания по известния маршрут Киев – Троица – Соловки, както с нежност бил наричан този сувор, непристъпен за враговете манастир-крепост. Той е разположен на Соловецкия архипелаг, в Далечния север в Бело море, на около 40 км от континента.

В едно старинно описание четем: "Когато остават десет версти, Соловецкият манастир се разкрива пред идващия към него по Бело море. Пред погледа се изправят множество огромни бели сгради, църковни и камбанарийни островски постройки, чито кули са украсени с шпилеви. Всичко това, сливайки се, още отдалеч разкрива един негълям, но добре устроен град. Приближавайки се до манастира, още с първия общоглед възнеху той обхваща някакво странно, приятно и величествено чувство". Същите чувства изпитва и днес всеки, който посещава Соловецкия манастир.

Той е основан от преподобните Зосима, Саватий и Герман Соловецки, които търсели по-голямо усамотение за своите монашески подвизи. Около 1436 г. отшелниците благополучно завършили морското пътуване и се установили на необитаемите острови. Построили кивия в гората, започнали да обработват сурова земя. Когато оцъсбляли още няколко отшелници, бил построен малък дъвен храм

"Св.Преображение". По молба на грег. Зосима от Новгород бил пратен в новия манастир игумен с антимис за освещаването на храма. Така било положено началото на прочутата Соловецка св. обител. В суровите условия на отдалечения от света северен остров освен дъвен храм живот по строг устав монасите успели да организират и образцово стопанство.

През 1548 г. започва нов етап в историята на манастира под ръководството на игумена Филей. Впоследствие той станал Московски митрополит и заради смелото изобличаване на цар Иван Грозни приел мъченическа кончина.

По време на неговото игуменство дървените храмове "Преображение Господне" и "Успение Богородично" били заменени с камени. Построени били пътища, канали, съединяващи многобройните островни езера с морето. Бил построен и изкуствен водоим, наречен Свето езеро, което осигурявало за манастира прясна вода, мелници и други стопански сгради.

През 1571 г. обителта била нападната от шведски военни кораби. Това наложило манастирът да бъде обграден с дъвен стена. Оттогава той придобил не само духовно, но и военно значение. По този период руските царе започнали да поддържат на манастира не само икони и камбани, но и оръдия и барут. Продължаващите нападения на шведите по този начин предизвикали необходимостта от построяването на

мощни крепостни стени с 8 каменни кули около манастира. Втръпени военната опасност изграждането на църковни, жилищни и стопански сгради в манастира продължавало. Били построени храмът "Св. Благовещение", галерия, съединяващи всички храмове, още две отбранителни кули, мелница и др.

През 19 век в глътчините израства дига от огромни обели камъни. Тучни стада започват да пасат няколко. Монасите с обич се грижат за животните – домашни и диви. Соловецката земя се оказва не само свята, но и богата, в състояние да изхраня хиляди. В зеленчуковата градина вече растат бели сладки зелки, наричани "соловецки ябълки", а в оранжерията се отглеждат цветя, дори рози. Има бостани. С течение на вековете се появяват мелници за собствено жито, дъркорезници, съдове от собствени гърнярски работилници, лепрна, кинго-

„В Северно Бело море, където в продължение на половин година нощите са бели, големият Соловецки остров възлита сред водата белите си църкви, укрепени с крепостни стени от обели камъни, ряздиочерени от полените по тях липици, а сиво-белият соловецки чайки кръжат над търдяната и краската...“

Ал. Солженцин,
Из „Архипелаг
ГУЛАГ“

везица, работилници за обработка на кожа, за керати и др. манастирска електростанция. И туклите със сложна конфигурация, и малките морски съдове – всичко правят смисъл! /Ал. Солженцин, Архипелаг ГУЛАГ/

Цар Петър I два пъти посещавал Соловецкия манастир. По негово заповед е построена църквата "Св. апостол Андрей Первозван" – покриван на руския флот.

Последните бойни действия манастирът преживял по време на Кримската война. На 5 юли 1854 г. островът бил обхванен от английски фрегати. Ескадрата подложила св. обител на артилерийски обстрел. На следващия ден след неуспешни преговори с неотстъпчивите моряци английските отряди открили огън. Над манастира според очевидците се заривали огромни бомби и гранати, където орляте. Светото езеро върло от взривове.

те и тежките удари. От дима не се виждало нищо. Манастирът се отбранявал само с 8 оръдия срещу 70-те оръдия на корабите. Девед часа продължила канонадата, но старинните каменни стени издържали. Ескадрата била принудена да напусне архипелага.

В летописа на Соловецкия манастир обаче има не само слави, но и страшни страници. Скоро след революцията тук са основани подчинените на ЧК Северни лагери със специално предназначение /СПОН/. "Замъква камбаният зъви, угасват кандилата и свещниците, не звучат вече литургии и всенощни бдения, но се чете денонощно псалтир, рушат се иконостасите, затова пък през юни 1923 г. пристига храбрите чекисти със специални отличителни черни мантии и петлици и създават строг образцов лагер – гордостта на работническо-селската република." /Ал. Солженцин, Архипелаг ГУЛАГ/

Лагерът остава ненадминат със своите жестокости. Сред най-страшните места бил т. нар. Фолгетски хълм. Според преданията, на 18 юли 1712 г. в подножието на този хълм на йеромонах Йоан по време на нощното му молитвено бдение се явила св. Богородица в небесна слава и му казала: "От сега този хълм ще се нарече Фолгата и на него ще се въздигне черква и скит, посветен на св. Равелия. И ще се покриве той с неизброими страдания". Построили ги и така ги нарекли, ала повече от двеста години предказанието не се сбъдвало и нямало изгледи да се сбъдне. В Соловецкия лагер това обаче станало.

Светлана
Олга ИВАНОВА

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА

"Църковен вестник" и сп. "Духовна култура" за 1996 г. Годишният абонамент за "Църковен вестник" е 500 лв., а за списание "Духовна култура" е 200 лв. Молим сумите да се изпращат с пощенски адрес, в който да се изпише точният адрес и пощенският код на получателя!

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1090
ул. „Оборище“ №4
тел. 87-56-11; факс 87-02-89

РЕДАКЦИОННА
КОЛЕГИЯ

Банкова сметка на Синаodalното издателство но БПЦ
КРЕДИТНА БАНКА – А.Д. код 680 96 801
сметка 100 222 4110

АБОНАМЕНТ ЗА 1996 г.
12 месеца – 500 лв. 6 месеца – 250 лв.
3 месеца – 125 лв. 1 месец – 42 лв.
Цена на един брой 10,00 лв.